

ÜZENET

AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA

XXVIII. évfolyam 19. szám. 2017. október 1.

Ára 0,80 lej

Szeretetünk reformációja

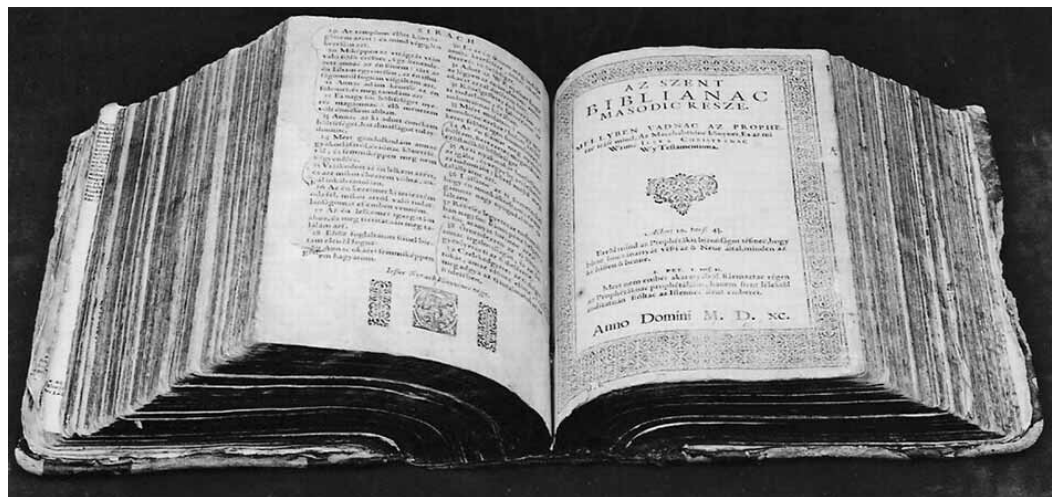
Szeretlek, Uram, erősségem! Zsolt 18,1b

Reformációra mindig akkor van szükség, amikor valami deformálódott. És mindig ott van szükség, ahol valami eltorzult. Ha keressük a valóságot, szomorú kép tárul elénk a sokat hanagoztatott szeretettel kapcsolatban. Azt tapasztaljuk, hogy eltorzult. Teremtőnkől eltávolodva csak személyválogató módon tudunk szeretni. Sőt az egyik pillanatban szeretünk valakit, a másikon gyűlöletbe csapunk át. Emberek, akik keresik egymás társaságát, eljutnak oda, hogy elfordulnak egymástól. Mert szeretetünket mindig valakitől vagy valamitől tesszük függővé. E váltakozó érzelmeknek a forrástól való eltávolodás az oka. A bűneset során a szeretet is megromlott, az ember nem tudta már teljes szívből szeretni Istent.

Szép Eduárd

(Folytatása a 3. oldalon)

Vizsolyi Biblia: a magyar kultúra forrása

A mai Borsod-Abaúj-Zemplén megyében fekvő Vizsolyban 1589. február 18-án kezdődött, és 1590. július 20-án fejeződött be a 16. századi magyar nyelv páratlan dokumentumának, a Vizsolyi Bibliának a kinyomtatása. Vizsoly a mai napig arról nevezetes, hogy itt látott napvilágot nyomtatott formában az első teljes

magyar nyelvű Biblia. A fordítást irányító gönci lelkipásztorról, Károli Gáspárról Károli-bibliának is nevezik. Ez a könyv a legrégebb fennmaradt teljes szövegű, magyar nyelvre lefordított Szentírás.

(Folytatása a 6. oldalon)

Eszközök Isten kezében

Maroknyi gyülekezet újította fel a kéri templomot

Erdélyi magyar közösségünk apadásának következtében egyre több a kisgyülekezet. Egyes helyeken a beolvadás vagy a kihalás veszélye fenyeget, máshol viszont néhány tucat ember a megmaradás mellett dönt. Ilyen gyülekezet a mintegy hatvanlelkes Kérő is.

A Szamosújvár melletti Kérőről egy évszázaddal ezelőtt sokat lehetett hallani, hiszen a város

elítje sokat járt ki a szomszédban fekvő fürdőhelyre. A román világ követően azonban minden az

enyészetnek indult, a piciny település pedig mára összenőtt Szamosújvárral.

A rendszerváltást követően a falu ismét hallgatott magáról. A kilencvenes évek közepétől fiatal lelkipásztor került a gyülekezetbe, s nagy erővel fogott neki a közösség erősítésének. Nemcsak a gyülekezetépítéssel foglalkozott, hanem több minden mással is. Munkahelyeket teremtett, s külföldi segítséggel olyan háromszintes épületet emelt, amely a tágas, nagy parókia mellett az Élő forrás gyülekezeti központot is magába foglalta. Ebben hosszú évekig ifjúsági tábort szervezett, amelyre messze földről érkeztek a fiatalok.

A 2000-es években azonban lassan több minden megváltozott, a lelkipásztornak a pénzügyi gondjai mellett súlyos családi problémái adódtak, a gyülekezet pedig zúgolódni kezdett. Az esperesi hivatalnál tett feljelentést követő fegyelmi eljárás évekig húzódott, a lelkipásztor pedig – miután a lelkészek sorából kizárták – továbbra is a gyülekezetben maradt, amely két részre oszlott. Az akkor mintegy

százlelkes közösség egyik része az esperes által megbízott lelkipásztor igehirdetésére járt – az akkor átalakítás alatt álló templomba –, a másik része a régi lelkipásztor mellett tartott ki.

Idén szeptember elején újból Kérő felé fordult a figyelem, hiszen a maroknyi gyülekezet a reformáció 500. évfordulója alkalmából kívül-belül felújította a templomot.

– Az ortodox templomot elhagyja, s utána meglátja a reformátust is – mondja útbaigazításképpen egy román bácsi, akit akkor kérdezek meg, miután a Kolozsvárról Szamosújvár felé vezető útról betérek a falu főutcájára. – Doamne ajută, Isten segítse! – int az autó után a kezével, mert sejti, hogy a templomszentelési ünnepségre érkezem.

A parókia előtt kíváncsian fogad egy kedves személy, s miután bemutatkozom, és elmondom, honnan jöttem, úgy elegendik szóba velem, mintha legalábbis tíz éve ismernék egymást.

(Folytatása az 5. oldalon)

Tanulságos igék

Ezsdrásról (III.)

Sírás és öröm, Isten országának építése

...az Úr templomának alapkövét még nem tették le. (...) És az egész nép fennhangon kiáltott, dicsérte az Urat, hogy az Úr házának követ immáron lerakhatták. (Ezsd 3,6.11)

A templomépités egyes fázisaihoz ünnepi pillanatok kötődnek, ilyen az alapkö lerakása. A következő nagy momentum a befejezés, a felavatás. Az igében az elsőről, az alapkö letételének pillanatáról van szó.

Az alapkö letételét valami késleltette. Pedig az emberek ezért jöttek haza Babilonból. Ezért vállalták a hosszú és veszélyes utat. Már egy ideje itthon vannak és házaikban laknak. Először azokat kellett rendbe tenniük, és ez bizony időbe telt. Haggeus és Zakariás próféták később biztatják a népet, hogy fogjanak hozzá a templomépitéshez, és ne a saját házaikkal foglalkozzanak.

Isten országának építését hátráltathatja az önzés és az emberektől való félelem. Ezeket nekünk is le kell győznünk. Sok embert teljesen lefoglal a mindennapi élet, a munka, a család, és sokan félnek attól, mit fognak mondani az emberek, ha ők Isten dolgaival foglalkoznak, és a lelkiekkal törődnek. Egyesek nem építik Isten országát, mert úgy gondolkodnak: mások sem teszik, akkor én miért tegyem?

Jeruzsálemben azonban megmozdul valami. A hetedik hónapban a nép felmegy a fővárosba.

Ördög hozta, Isten küldte

A letűnt kommunista világból maradt itt ez a történet.

Hangosan imádkozott Istenhez egy öregasszony Oroszországban. Kenyeret kért, mert nem volt már egyetlen betevő falatja sem. Meghallotta az imádságot egy párttitkár. Bement az asszony házába és így győzködté: „nem tudja, hogy meghalt Isten? Nincs értelme az imádkozásnak. Majd a párt fogja megsegíteni magát.” Közben letett az asztalra egy ötvenkopejkást. Az öregasszony döbbenet csodálkozással vette kezébe a pénzt, és a következő pillanatban letérdelt és megint csak hangosan így imádkozott: „Mennyei Atyám, köszönöm neked ezt a jóságot ateistát, akin keresztül válaszoltál imádságomra.”

Érzi: most valaminek történnie kell. Csodálatos, hogy nagy egység, egyetértés van Isten népe között. Mert sokszor hiányzik ez. Széthúzásban, veszekedésben ugyanis nem lehet építeni. Sokszor akadályozta ez meg a mi gyülekezeteinkben is az építést. Hány gyülekezet nem jut egyről kettőre, mert nincs egyetértés, összefogás, mert különböző érdekek és csoportok feszítik szét? Szolgáltam olyan közösségekben, ahol már ki is volt ásva az új parókia alapja, de a közösségben feltámadt indulatok megakadályozták az építést, s az ingatlan azóta sem lett meg. Milyen szomorú az, amikor ilyen belső dolgok akadályozzák az építést. Nem elég az, hogy a külvilág mindent megtesz az építés hátráltatására, még Isten népe sem tud egységes maradni. Ezért imádkozni kell: Isten mindig adja meg az egység lelkét, hogy egy szívvel-lélekkel tudjuk végezni a gyülekezeti munkát. Mert Isten ezt mindig megáldja. Ahogy a zsoltár is írja: ahol szeretetben együtt lakoznak az atyafiak, oda áldást küld az Úr. Erre mi nem vagyunk magunktól képesek, de ha kérjük, az Úr ezt is megadhatja nekünk.

Még két feltűnő dolog van ebben az igében. Az egyik az, hogy a templom újjáépítésénél vannak vezető emberek: Zorobábel és Jósua. Az egyik világi, a másik egyházi vezető. A másik pedig: a nép hallgat e vezetőknek a szavára, és hozzáfognak az építéshez. A nép minden rétege összefog, hogy a nagy munka végre elkezdődjék.

Mi ilyen szempontból sok mindent élünk át. Voltak áldott idők, amikor fejedelmeink, a világi vezetők is komoly támogatásban részesítették az egyházat, de olyan nehéz idők is, amikor az ateista, istentelen világi felsőbbség minden erejével az egyház rombolásán fáradozott. Hogy most milyen idő van, ezt nem tudom felmérni, valahol a kettő között mozgunk. De a Szentírás azt tanítja, nekünk imádkoznunk kell a világi és egyházi vezetőinkért, hogy előmenetelére legyenek Isten ügyének.

Jeruzsálemben nagy pillanat következik. Leteszik a templom alapkövét. A papok teljes díszben, öltözetben állnak, a léviták mindenféle zeneszerszámmal dicsérik az Urat. Énekelnek, de mit? Círus perzsa királyt magasztalják, hogy hazaengedte őket, s így az építkezés lehetségessé vált? Vagy Zorobábelt és Jósuát magasztalják

Amikor e történettel találkoztam, eszembe jutott egy hasonló, de még régebbi eset. Ez is egy szegény, éhes asszonyról szól, aki kis kunyhójában imádkozott, és ő is kenyeret kért Istentől. Hangos imádsága a nyitott ablakon át kihallatszott az utcára is. Két vásott suhanc meg akarta tréfálni az öregasszonyt. Hazaszaladtak, hoztak egy cipót, odalapultak a nyitott ablak alá, és behajították a cipót az asszony elé. A meglepődés első pillanata után sűrű hálaimába kezdett az asszony: „köszönöm, Atyám, hogy ilyen csoda módon küldtél nekem kenyeret!” Amikor ezt meghallotta a két suhanc, fölemelkedett és vigyorogva bekiáltott az ablakon: „nem Isten küldte, hanem az ördög.” Az asszony egy pillanat alatt magára talált a váratlan helyzetben, és ezt mondta: „ördög hozta, Isten küldte.”

Bányai László

Székely Ferenc

Reformáció 500

Testvér, ki magyarnak születted,
S keresztyén vagy ötszáz éve,
Jöjj templomba vasárnap!
Jöjj templomba az Úr elébe.

E szent vasárnap reggelén
Urunk várja jövedeled.
Szőlőjéből bort hoz neked,
Búzájából friss kenyeret.

Az Úr házába, ha belépsz –
Ott áll minden fehér gyolcsban,
Fogadd el az ajándékát,
Szeret téged jóban-rosszban.

Uram, várom – ott leszek én is,
Hogy megkóstoljam elededet.
De fontos az, hogy látom, érzem
Hatalmas nagy szereteted.

énekükkel, hogy bölcsen vezetik a népet? Nem. Arról énekelnek, hogy az Úr kegyelme örökévaló. Nem kis dolog, hogy énekelni tudják: az Úr jó. Hiszen mennyi mindenben kellett keresztülmenniük a fogság hetven évében. A nép belátja: sokat vétkezett Isten ellen, de az Úr mégis olyan jó hozzá, hogy kegyelme örökké tart, nem szeszélyes az iránta való hűségében, szeretetében. Ha mi hűtlenkedünk is, ő hű marad – mondja majd Pál apostol.

Ez Isten célja a mi életünkkel: építsünk és énekeljünk, hogy nevét magasztaljuk. Persze nem csak énekünkkel, nemcsak szavainkkal, hanem egész életünkkel. A nagy kérdés: meg tudjuk-e ezt tenni, képesek vagyunk-e erre? A válasz az, hogy magunktól semmiképpen sem, de van valaki, s ez maga Jézus Krisztus, aki mindig tudta magasztalni Atyját, mindig hálát tudott adni neki. Ő az a fundamentum, alapkö, akire mi is ráépíthetjük egész életünket, akire ráépülhet az egyház is.

Mekkora öröm az ember számára, amikor Krisztust úgy ismerheti meg, mint üdvösségének egyetlen alapját. Ilyenkor nemcsak öröm van, hanem szomorúság is, mégpedig Isten szerinti szomorúság. Ezt látjuk Jeruzsálemben is. Nemcsak ujjonganak, hanem sírnak is. Főleg azok az idősök, akik még visszaemlékeznek az első templomra. De miért sírnak ők? Azért, mert rádöbbennek arra, hogy miért kellett az első templomnak elpusztulnia: az ő bűneik miatt történt mindez.

A szívbeli öröm és szomorúság közel van egymáshoz. Nem is lehet ez másképp. Nem is válhatnak el egymástól a mi életünkben sem. Így volt ez a reformátorok, a reformáció idejében is. Öröm a megtalált és megnyert kegyelemben, szomorúság a felismert és megvallott bűnökben. Így kell ennek lenni ma is a keresztyén ember, de a gyülekezet életében is. Legyen hát ott mindkettő a mi életünkben is. Mert végső soron a szomorúság örömmre fordul. A szomorúság nem tart örökké, Isten egyszer le fog törölni minden könnyet a szemünkről, a bűnbánat könnyeit is.

Lőrincz István

Szeretetünk reformációja

(Folytatás az 1. oldalról)

A zoltárt olvasva az ige mérlegére tesszük magunkat. Látjuk, hogy a zoltáríró szíve-lelke tele van szeretettel, olyannyira, hogy hitvallást tesz arról. Dávid szenvedett, nem volt reményesség a szabadulásra, Isten mégis megmentette, s ez csodálatos lehetőséget nyújtott arra, hogy a szívéből feltörjön az Úr iránti vágy.

Napóleont a hadseregben sok katona szerette. A csatákban látni lehetett olyan haldoklókat, akik utolsó erejükkel ezt kiáltották: „éljen a császár!” Feljegyezték azt is, hogy egy alkalommal, amikor egy katonának a mellkasából akarták kivenni a golyót, az a következőket mondta: „keressetek mélyebben, doktor urak, és megtaláljátok a császárt!” Ezzel azt akarta jelezni, szívében hordja a vezetőt. Ilyen önfeláldozó szeretettel kell lennünk nekünk is Megváltónk iránt.

Mérlegre tesszük Isten iránti szeretetünket. Tele van-e a szívünk vele, feltör-e hitvallásként a „szeretek, Uram”? Annyi mindenről és mindenkiről kimondjuk, hogy szeretem. Tudjuk-e őszinte szívvel mondani azt is, hogy szeretjük Istent?

Aki visszatér a szeretet forrásához, annak reformálódik a szeretete, meggyógyul a bűntől megbetegedett szíve. A kérdés az: akarjuk-e, hogy reformálódjon és meggyógyuljon?

Az eltorzulás következtében nem tudjuk szeretni Istent, és embertársainkat is csak fenntartásokkal, érdekem szerint, azért, mert esetleg szeretetet kapunk tőlük. Ám sokszor még azokat sem, akiktől megkapjuk a tiszteletet és meg-

becsülést. Vágyakozunk-e arra, hogy mindezt Isten helyreállítsa, hogy ne csak azokat tudjuk szeretni, akik bennünket szeretnek? Ne forduljunk el azoktól, akik kedvelnek minket, és ne gyűlöljük azokat, akik gyűlölnék minket!

Annyira szeretünk valakit, amennyire áldozatot tudunk hozni érte – olvastam nemrég. Ezek szerint szeretetünk nem mozoghat az elmélet szintjén, azt áldozatkészségünk bizonyítja. Így igaz ez Isten irántunk való szeretetére is, hiszen ő Krisztusban testet öltött, és önmagát adta értünk.

Eltorzult szeretetünk csak addig tud szeretni, amíg a másik teljesíti vágyainkat, amíg hasznot húzhatunk. Ugyanis saját magunkat állítjuk a központba, s tőlünk ennyi telik. A reformált, Krisztus vérében meggyógyult személy szeretni tudja azokat is, akik nem kedvelnek minket, mert már nem önmagát akarja látni a központban, hanem Krisztust.

Milyen jó, hogy Isten kegyelméből lehet reformálni, és meg lehet gyógyítani a bűn által megmérgezett szeretetet. Milyen jó, hogy Isten meg akarja tölteni a mi életünket is örömmel, hogy ne legyen hazug, képmutató szó ajkunkon, amikor azt mondjuk: „szeretek, Uram...” Meg akarja tölteni szívünket, hogy szeretni tudjunk felebarátunkat attól függetlenül, hogy kicsoda ő. Meg akarja tölteni lelkünket szeretettel, hogy bocsánatot tudjunk kérni azoktól, akiket megbántottunk, és meg tudjunk bocsátani azoknak, akik ellenünk vétkeztek.

Naponta szükségünk van arra, hogy Isten formáló kezében reformálódjunk, szükségünk van arra, hogy ő töltsen meg újra szívünket szeretettel, ezért kérjük teljes szívből: „Uram, segíts! És adj szeretetet! Jövel, siess, Tüzet kér gyermeked, Égi Tüzet, Szent és tiszta tüzet, Égetve bár, Tisztítsa gyermeked!”

A szeretet himnusza

Szóljak bár emberek vagy angyalok nyelvén, Ha szeretet nincs bennem, Csak zengő érc vagyok vagy pengő cimbalom. Legyen bár prófétáló tehetségem, Ismerjem bár az összes titkokat és minden tudományt, Legyen akkora hitem, hogy hegyeket mozgassak, Ha szeretet nincs bennem, Mit sem érek. Osszam el bár egész vagyonom a szegényeknek S vessem oda testem, hogy elégessenek, Ha szeretet nincs bennem, Mit sem használ nekem. A szeretet türelmes, a szeretet jóságos, A szeretet nem féltékeny, Nem kérkedik, nem gőgösködik, Nem tapintatlan, nem keresi a magáét, Haragra nem gerjed, a rosszat föl nem rója, Nem örül a gonoszságnak, De együtt örül az igazsággal. Mindent eltűr, mindent elhisz, Mindent remél, mindent elvisel. A szeretet soha el nem múlik. A prófétálás megszűnik, A nyelvek elhallgatnak, A tudomány elenyészik. Tudásunk csak töredékes, Töredékes a prófétálásunk is. Mikor azonban eljön a beteljesedés, Ami töredékes, véget ér. Amikor még gyermek voltam, úgy beszéltem, mint a gyermek, Úgy gondolkodtam, mint a gyermek, úgy ítéltém, mint a gyermek. De mikor férfivá nőttem, elhagytam a gyermek szokásait. Ma még csak tükörben, homályosan látunk, Akkor majd színről-színre. Most csak töredékes a tudásom, Akkor majd úgy ismerem, Ahogy én is ismert vagyok. Most megmarad a hit, remény, szeretet, Ez a három, De köztük a legnagyobb a szeretet.

Pál apostol (1Kor 13)

Reformátusnak lenni

A reformáció jubileumi évében lapunk sorozatában lelkipásztorok, laikusok igyekeznek megosztani gondolataikat az olvasókkal arról, mit jelent a reformátusság, miért gondolják úgy, hogy érdemes reformátusnak lenni.

A mindennapok küzdelme és szentsége

Református vagyok. Ez a természetes életem. Nem kértem, és nem is választottam. Ajándékba kaptam, úgy, hogy folyamatosan gazdagodott tartalma, ahogy az életem haladt előre. Először csak annyit tudtam, hogy lehet szépen és békességben élni. Ezért harcolni kell a durvaság, az önzés, a hatalmaskodás ellen mindent legyőző, türelmes szeretettel. Nagyszüleim igaz meséiben helyet kapott a gyülekezet, a fekete autó, az ágy alá készített bőrönd, de még távolabb a múltban, a téglagyár kerítésén átdobott kenyér a kedves játszótársnak, Jákóbnak. Nagyanyám mindig megilletődve mesélt egy szép Kolozsvárról, a

Hóstátról, szomszédokról és családról, egy zsidó kereskedőről, aki a legkisebb gyereket is megszólította az utcán, rákérdezve, kinek a fia, lánya.

Olyan szép ez az átmentett múlt. Csupa emberség. Aztán egyre többet tehettem én magam is e református élettérnek a kitöltéséhez. Lopakodva mentünk vallásórára, majd kátéra, mert volt tanár, aki figyelt minket. Mégis zsúfolásig tele volt a kis imaház a vasárnapi istentisztelettől a karácsonyi ünnepig. A Kátét szintén nagyma-

mámmal tanultam. Csodálkoztam is, hogyan emlékszik rá olyan jól, hogy neki nem is kell tanulnia. Úgy jöttek elő a szövegek, mintha a legtermészetesebb beszédmódot idézték volna. Örömmel jártam kátéra. Néhány idős néni ki is kérdezte a feladott kérdéseket. Nem bántottak, nem fenyegettek, mindig sikerlémmel ajándékoztak meg, még ha volt is kívánnivaló a tudásomban. Egyre többet tapasztaltam a református lelkületből.

A reformátusság számomra egyszerű emberiség is, mert aki „embernek hitvány az magyarnak is alkalmatlan.”

Szinte ösztönszerűen tanultam át a nyarat, és felvételeztem az újraindult református kollégiumba. Az a két év az érettségig, a folyamatos épületcserre, az órát zavaró huliságok, a kórus, a szeretetre méltó tanárok egyre inkább benépesítették református környezetemet.

Lelkipásztor vagyok, az idén immár húsz éve szolgállok. Ebben a két évtizedben bőven van siker

és fájdalom egyaránt. Szolgátársak, akik barátokká lettek, mások, akiket elvesztettem. Református környezetemben jó, hogy megférünk mindnyájan. Nincsenek ellenségeim, csak ellenfelek. De van néhány olyan ember, akinek a hitén, biztatásán hamar erőre lelek. Küzdök, építek: templomot is, közösséget is. Elkötelezett emberek a társaim, akikkel egy-egy tekintetből is értjük egymást. Vannak olyanok is, akikért hosszú éveken keresztül kell küzdeni.

Nekem a reformátusság a természetes környezetem, a mindennapok küzdelme és szentsége. A másoknak szentelt ünnepek szolgálata. Egyszerű emberség, mert aki „embernek hitvány az magyar (református)nak is alkalmatlan” (Tamási Áron), márpedig „aki nem szereti a maga atyjafiát, akit lát, hogyan szeretheti Istent, akit nem lát”? Az a parancsolatunk is van tőle, hogy „aki szereti Istent, szeresse a maga atyjafiát is” (1Jn 4,20–21).

Máté István

Rád is szükség van!

A Rád is szükség van! speciális igényekkel élők számára létrehozott rendezvénysorozatot először tavaly szervezték meg Ika falván. A programsorozatot a Diakónia Keresztyén Alapítvány Sepsiszentgyörgyi Fiókja, a svájci HEKS és az osztrák Diakonia Austria segélyszervezet támogatja. Felső-Háromszéken mindenki tudja, hogy szeptemberben a krumpliszedés a szezonális munka. Előtte a szénázás, utána a további betakarítás következik, így ősszel jóformán nincs megállás. Mondják is Ika falván, falun a munkát nem lehet befejezni, csak abbahagyni, majd az ügyis megvárja az embert. Időhiány miatt viszont a Rád is szükség van! programsorozatot is elő kellett készíteni annak ellenére, hogy a helyiek bevételének egy része a krumplitermesztésből származik. Ilyenkor nehéz egyházi jellegű tevékenységet szervezni, de Isten számára semmi sem lehetetlen. Ő most is megmutatta, hogyan tudja akadálymentesíteni az utat akkor is, amikor az emberileg lehetetlennek tűnik.

Több egyeztetés után Ika falváról nyolc aszszony indult el a sepsiszentgyörgyi Írisz Ház-

ba, ahol Olcsvári Tünde és Szilágyi Nagy Imola szeretettel fogadtak egy különleges munkatársképzésre. Ez idő alatt gyarapodhattunk ismeretben, betekintést nyerhettünk a fogyatékos-ság típusaiba, fejlesztési lehetőségekről és alkalmazható módszerekről is tájékozódunk. Betekintést nyertünk az Írisz Házban folytatott változatos tevékenységekbe, műhelyekbe. Ezúttal is köszönjük a ránk szánt időt, ötleteket, tanácsokat. A munkatársi csapat felkészülve várhat neki az idei Rád is szükség van! speciális igényekkel élőknek szervezett rendezvénysorozatnak. Minden egyes munkatársra szükség van, nem csak itt, máshol is.

Kedves olvasó, ha látod, hogy a lelkipásztorod fáradozik, menj és segíts neki, mert egy közösség akkor lesz élő, ha a tagok is élők. Rád is

Az evangéliumnak mindenki szívéhez el kell jutnia

szükség van az akadálymentesítésben, hogy az evangélium mindenki szívéhez eljusson. Igen, tudom, kell a pénz is, de ha segítesz a rászorulóknak, lelkiükben gazdagabban, boldogabban térhetsz haza.

Bardócz Tímea

Nincs közösség állandó hajlék nélkül

Megújult a görögnyelvi templom

Egy alig 80 lelkes gyülekezet tett biznyságot hitéről azáltal, hogy ereje volt megújítani templomát. A hálaadó istentiszteleten Kató Béla püspök szolgálata után felavatták a templomkertben a reformáció 500. évfordulójának emléket állító követ, valamint két kőrifát is elültettek jelezve, hogy van még jövő Görögnyelvi templomunknak.

Kató Béla püspök a Hag 2,1–5 alapján hirdette az ígét a zsúfolásig telt templomban. Prédikációjában hangsúlyozta, a templom felújítása azt üzeni, van remény. Egy megfogyatkozott gyülekezet esetében azonban még nagyobb jelentősége van egy ilyen eseménynek. A püspök szerint a helyiek vállalták, hogy Isten ígéje hirdetésének a külső feltételeit biztosítják, ami

azért fontos, mert közösséget építeni állandó hajlék nélkül nem lehet. A külső megújulást pedig belső megújulásnak kell követnie, aminek egyenes következménye, hogy mindannyian templomokat hordozunk magunkban.

Szász Attila görögnyelvi esperes köszöntőjében hangsúlyozta: bár az ünnep elsősorban a gyülekezet számára öröm, ugyanúgy öröme

telik benne az egész Anyaszentegyháznak, és ezen belül az egyházmegyének is. Megemlítette azt is, hogy erről a helyről kapta az egyházmegye a nevét, illetve kiemelte azt a tényt, hogy Görögnyelvi templomunk valamikor egyházmegyei központ, esperesi székhely volt.

Nagy Szabó István lelkipásztor szerint, ha valamit hittel vállalunk fel, akkor azt el is lehet végezni. A reformáció ötszázadik emlékévében egy 78 lelkes gyülekezet nem is tudott volna szebbet cselekedni, mint templomának a megújítása. Beszédében a lelkipásztor megköszönte a gyülekezeti tagok hozzáállását, áldozatvállalását, akik nemcsak a kötelező munkákat végezték el, hanem szívvel-lélekkel jelen voltak a munkálatokban. Nagy Szabó István ugyanakkor megköszönte Boar Laurențiu-Dumitru polgármester segítségét is, aki mindvégig támogatta a közösséget törekvéseiben.

Görögnyelvi templomunk ma is álló református temploma 1760-ban épült. A közösségnek azelőtt több mint 50 évig nem volt temploma, az előzőt a várral együtt lerombolták. Nagy Szabó István lelkipásztor elmondta, csak a felújítások során jött rá, hogy a templomépítők mindent felhasználtak, amit be lehetett építeni, hogy hajlékuk legyen, és hozzájuk hasonlóan a gyülekezet most is mindent megtett, hogy legyen egy hely, amit meg tudnak tölteni lélekkel. Ezért épült fel a vendégház is, ahol nyaranta 300-400 gyerek táborozhat.

Az ünnepségen a gyermekek gitárkísérettel énekeltek ifjúsági énekeket, az utolsó dalt pedig a lelkipásztor buzdítására a gyülekezet is velük együtt énekelte: Áldjon meg téged az Úr! Áldás után a bejárat mellett nemrég kivágott kőrifák helyébe két új fát ültettek, az egyiket Kató Béla püspök és Szász Attila esperes, a másikat Boar Laurențiu-Dumitru polgármester és a gyülekezet gondnoka. Ugyancsak az udvaron leplezték le a reformáció ötszázadik évének emléket állító követ.

Kiss Gábor

A templomfelújítással a görögnyelvi templomunk biznyságot tettek hitükről

Eszközök Isten kezében

(Folytatás az 1. oldalról)

Kedves Botond – mondja közvetlenül, kedvesen, s közben átölel –, Isten hozta!

S valóban, mintha máris otthon érezném magam abban a faluban, ahol addig még sohasem jártam. – Tudja, mi itt kevesen vagyunk, alig több mint hatvanan – folytatja, miközben megtudom, hogy Szász István gondnokhoz van szerencsém. – Mégis sikerült felújítanunk a templomot. Ha Szilágyi Róbert tiszteletes úr, aki immár kilenc éve szolgál be hozzánk, nem lett volna, a gyülekezet sem létezne már. Neki köszönhetjük, hogy vagyunk, ő az, aki nekünk mindenben segít.

Szász István bácsitól azt is megtudom, hogy a templomfelújítás rengeteg vesződéssel járt, s a nehéz helyzetekben számtalanszor biztatta őket Pap Géza püspök, de az egyházkerület jelenlegi vezetése is sokat segített. Közben megérkezik Szilágyi Róbert is, aki szívélyesen fogadja a környező településről érkező vendégeket. Elmondja, a maroknyi gyülekezet nagy áldozatvállalást követően újjátotta fel a templomot. Megemlíti, hogy 2012 szeptemberében a Szentmargitához tartozó Lonkán 52 lélek sok áldozattal és összefogással új templomot épített. A szentmargitai presbitériummal úgy döntöttek, hogy a szentlétkor gyűlt perselypénzt a kéri templom felújítására fordítják.

– Ez az összeg jelentette a kiindulási pontot, maga a gesztus pedig tudatosította a kériekben, hogy áldozatvállalás nélkül nincs élet. Lassan megnyíltak a szívek, s így később a zsebek is – meséli Szilágyi Róbert. A kériek elkezdtek adakozni. A tehetősebb családok egyre több kiadást vállaltak fel: egyesek a villanszerelést fizették ki, mások a szószéket és a gyönyörű, faragott szószékkoronát adományozták. Volt, aki úrasztali kelyhet készíttetett, más a karzatba

vezető lépcsőt, vagy éppen varrottast készített. Nem beszélve a sok közmunkáról, fáradságról, rohanásról.

A gyülekezetben nincs sok fiatal, a kicsik Szamosújvárra járnak be iskolába, pár éve konfirmáltak is néhányan. Szerencsére az apadás nem olyan nagyméretű, mint máshol: az elmúlt kilenc évben a lelkipásztor hármat keresztelelt és négyet temetett.

A felújított templom a kéri közösség élni akarását bizonyítja

Van kihez fordulni

A beszélgetésnek a harangzúgás vet véget, mindenki a templom felé veszi az irányt, bent már nem is lehet ülőhelyet találni, sokan a falakon kívülre szorulnak. Az ünnepi istentiszteleten Kató Béla püspök hirdeti az ígét Mk 1,40–44 alapján. Az elmúlt 150 évben sok nehézséget kellett megélnünk, ez alól a kéri gyülekezet sem kivétel. Megtörtént, hogy fájdalmat, meghasonlást kellett megélnie – fogalmazott a püspök. – Ezt pedig nemcsak az egyházban, hanem a családban is megtapasztalhatjuk. Ilyenkor hamar elkeseredünk, felkiáltunk, s nem biztos, hogy megoldást találunk. Ha azonban hiszünk, van reménység. Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem – borult le Jézus előtt a leprás, bizonyosságot téve a Megváltóról.

– Hány bizonyosságot tevő van most e templomban? – tette fel a kérdést az igehirdető. – Hányszor mondtátok el a családban, a közösségben, a szomszédoknak, hogy van kihez fordulni? Amennyiben sok ilyen gyülekezeti tag van, akkor biztosak lehetünk, hogy a közösség megmarad – adta meg a választ Kató Béla.

Igehirdetést követően úrvacsoraosztásra került sor, majd Szilágyi Róbert lelkipásztor köszöntötte a gyülekezetet. „Itt, Kérőben megtanultuk, mit jelent az összefogás. Alig egy pár ember, egy pár család, s ez lett a gyümölcse az egyet akarásnak. Eszközök-ké váltunk Isten kezében, gyarló és törekeny eszközök, akiken keresztül véghezvitte akaratát” – fogalmazott Szilágyi Róbert.

Hazahúzó otthon

Istentisztelet után próbálok szóba elegyedni helyiekkel, de szinte alig sikerül: Válaszútról, Búzából, Szamosújvárról érkeztek sokan. – Haza jöttünk, ide húz a szívünk, jöttünk ünnepelni az itthoniakkal – mondják. Végül csak ráakadok néhány kéri személyre, akik elmondják, nagyon sajnálják,

hogy nincs helyben lakó lelkipásztoruk, mert az egykor felépített gyönyörű háromszintes épület állaga állandóan romlik, a körülötte levő nagy kert is részben gondozatlan. – Egyre kevesebben vagyunk, egykor több mint százan voltunk, de mára megfogyatkoztunk – mondják. – Sokan elmentek idegenbe, s a gyülekezet is megoszlott. Szerencsére a másik táborból egyre többen jönnek vissza. Reméljük, most, amikor megújult templomban tartunk istentiszteleteket, tovább fog erősödni a közösségünk.

– Ez így igaz – kapcsolódik be a beszélgetésbe Szász István gondok is. – A többiekért is elmegyünk. Igyekszem mindenkít, aki nem jár hozzánk vagy Szamosújvárra jár be istentiszteletre, megkeresni és meggyőzni, hogy érdemes a közösséghez tartozni, hiszen amúgy is kevesen vagyunk – teszi hozzá csillogó szemmel István bácsi, s lelkesedését látva egy pillanattal sem kételkedem szavaiban.

Csupa szív emberek

Nemsokára mellénk szegődik Floriska István kolozsvári presbiter is, aki az egyházmezei presbiteri szövetség vezetőjeként évek óta szívén viseli a környező szórványok sorsát: gyülekezeti kirándulásokat szervez, nehéz anyagi helyzetben levő fiatalokat táboroztat. – Szükség van táborhelyre, ez pedig kiválóan alkalmas lenne – mondja, s szóba elegyedik Szász Istvánnal, akivel arról kezdenek tárgyalni, hogy az egykor fiatalok százainak helyet adó Élő forrás gyülekezeti házat miként lehetne ismét hasznosítani, élővé tenni.

– Milyen jó lenne, ha minden közösségben ilyen csupa szív, a közösség érdekeit szem előtt tartó, tenni akaró gyülekezeti tagok lennének – tűnődök el, s közben elindulok a többiekkel együtt a szeretetvendégség helyszínére felé.

Somogyi Botond

Az igehirdetés során elhangzott: ha hiszünk, van reménység

A magyar kultúra forrása

(Folytatás az 1. oldalról)

A fordítást és a nyomtatást szívügyének tekintette, és bőkezű adománnyal segítette Rákóczi Zsigmond, a település ura, a későbbi erdélyi fejedelem. A főúr ezzel a tettevel megalapozta a Rákóczi-család bibliaszeretetét, és a magyar kultúra támogatásával későbbi generációk számára példaként szolgált.

A Biblia fordítói közül egyet ismerünk biztosan, Károli Gáspár református gönci lelkész. Az Újszövetség egységes nyelvezetéből valószínűsíthető, hogy ezt a részt teljes egészében ő fordította le. A Biblia címlapján nem szerepel a neve, de az előszóból kiderül, hogy a fordításon kívül, amelyet nem egyedül végzett, ő készítette el a lapszéli jegyzeteket és a fejezetek összefoglalóit is. A fordítás elkészültét hosszú évek munkája előzte meg. A kérdésre, hogy kik lehettek a társai, a Szenczi Molnár Albert által 1608-ban kiadott Hanai Biblia ajánlásában található eligazítás: „Magyarországi Anya Szent Egyháznak Előljáró Tanítói” voltak. Feltehetően külföldi egyetemen végzett, vezető tisztséget viselő, illetve kiemelkedő fontosságú helyen szolgáló prédikátorokról van szó.

A Vizsolyi Biblia felépítése

A 2412 oldalas könyv nyitólapján a címfelirat mellett Magyarország griffmadarak által közrefogott címere szerepel. Ezt követi Károli Előljáró beszéde, majd az ószövetségi könyvek, melyeket két nagyobb egységbe szerkesztettek, s önálló címlap választ el egymástól. Az Újszövetség címlapjának kezdő szavai: „A mi Urunk Jézus Krisztusnak Új Testamentoma” alatt nyomdászjelvény látható.

Károli az egyes fejezetek elé tartalmi összefoglalókat készített, a nehezebb részeket megmagyarázta, gyakran az egyik bibliai részt egy másikkal világította meg, és könnyen érthető példákkal szemléltette. A mintegy hat kilogramm súlyú könyv két kötetben, nyolcszáz példányban jelent meg. A Biblia nyomdája a lengyel Mantskovit Bálint, aki Bornemisza Pé-

ter (1535–1584) hívására érkezett a Magyar Királyság területére. Bornemisza halála után főúri pártfogók segítségével vásárolta meg a nyomda felszerelését. Mantskovit 1588 második felében költözött Vizsolyba a nyomdával együtt. A nagy feladathoz új betűket kapott, a papírt pedig Lengyelországból hozták. A nyomtatást 1589. február 18-án kezdték, és másfél év múlva, 1590. július 20-án fejezték be. A szedőknek négy és fél millió betűt kellett a papíron elhelyezniük. A nyomdának négy sajtója volt, és négy szedő dolgozott azokkal.

Szabó András irodalomtörténésznek 1982-ben sikerült az Országos Széchényi Könyvtár gyűjteményében őrzött, addig ismeretlen dokumentumot a Vizsolyi Biblia nyomdai kézirataként beazonosítani. A megtalált két lap Jeremiás könyvéből való. Az oldalszámozás azt bizonyítja, hogy az egyes bibliai részek a kézirát készítésekor önálló egységek voltak.

Az elmúlt évszázadok történelmi viharaiiban az 1590-ben nyomtatott 700–800 kötet nagy része megsemmisült. Mai ismereteink szerint 52 példányt őriznek Európa könyvtáraiban. A sértetlen és többé-kevésbé hiányos példányok kulturális örökségünk féltett kincsei. Épen maradt kötetet őriznek többek között Pozsonyban, Budapesten, Kolozsváron és Koppenhágában. A Vizsolyi Református Egyházközség templomá-

ban megtekinthető Szentírást 1940-ben kapta a gyülekezet az Országos Bethlen Gábor Szövetség ajándékaként.

Károli Gáspár szobra előtt...

A Vizsolyi Biblia kinyomtatásának 300. jubileumán a gönci templom kertjében avatták fel a bibliafordító lelképíztör szobrát. Az emlékmű Károli Gáspárt elmélyült munka közben ábrázolja. Az 1890 szeptemberében tartott ünnepség tiszteletére írta Szász Károly (1829–1905) a Dunamelléki Református Egyházkerület püspöke a verset, amelyben Károlit személyes hangvételben szólítja meg.

Károli Gáspár szobra előtt

„Fordíts – az Úr Szent Lelke által
Telis-tele írt lapokon:
És nap-világgal, mécs-világgal,
Szent ihletés a homlokon,
Írd – ahogy írva ott találad,
Hozzá ne tégy, sem el ne végy –
Egy életed és egy halálad,
Te a lélek tolmácsa légy!”

(részlet Szász Károly verséből)

1929-ben Károli születésének 400. évfordulóját ünnepelték az erdélyi és királyhágómelléki magyar protestánsok. Erre az eseményre írta Reményik Sándor (1890–1941) *A fordító* című versét.

Az örökség őrzője

Ravasz László (1882–1975) a Dunamelléki Református Egyházkerület püspökeként az alábbiakat mondta a Vizsolyi Biblia megjelenésének 350. évfordulóján rendezett központi ünnepségen: „Az a tény, hogy egy nép életében s éppen a magyar nép életében a Biblia a fordítás révén élő könyv, a nép könyvévé lett, éppen olyan jelképes bekapcsolódást jelent az egyetemes nyugat-európai műveltségbe, mint amelyet Szent István a magyar nép megkeresztelésével hajtott végre. Méltán lehet nevezni a Biblia elterjedését a Szentlélek keresztségének. Ennek a Léleknek volt alázatos, törekény s nekünk mégis drága edénye a Károli Gáspár bibliafordítása.”

Milisits Máté

Öröm és vigasság az ajtón belül

Beszélgetés Józsa Judit Krisztinával

A Baróton működő Laura Ház halmozottan sérült gyerekeket és fiatalokat foglalkoztat. Az intézmény egyik munkatársával, Józsa Judit Krisztinával az Agnus Rádió szeptemberi SOS című rovatában Szecsődi Árpád beszélgetett.

– Mit jelent számodra sérült fiatal felnőttekkel dolgozni?

– Ösztönösen jelentkeztem erre a képzésre, amikor meghallottam a kínálatot, hiszen mindig van mit tanulni, akármilyen egészségesnek is tűnök kívülről. A világban számos érdekesség van, de közöttük ugyanakkor sok „gyom”, rossz és kellemetlenség is. Mivel a fogyatékkal élők között dolgozom, úgy érzem, sok akadály van, számos nehézséggel küszködünk. Úgy is fogalmazhatnék, hogy az árnyékos oldalon működök. Nem győzöm hangsúlyozni: szívem szeretetével vállaltam és választottam e szakmát két esztendőre. Saját gyermekem nincs, még nem adatott meg, de nincs semmi ok a kesergésre, mert átutazom ezen a földön, és egy örömteljes otthon vár reám. Ez az én hitem és vallásom. A Laura Házban fogyatékkal élő gyermekekkel és felnőttekkel dolgozom, akik elmúltak tizenhét évesek.

– Mióta dolgozol a Laura Házban?

– Középkorából jöttem át a Laura Házba, meghívásra, szükségállapot betöltésére. Különben textilipari technikus vagyok, szakmát tanultam, a szabás-varrás minden csínját-bínját ismerem, hobbiszinten is, de megélhetőség szempontjából is. A Laura Házba négy évvel ezelőtt hívtak meg, mert többen is ismertek. Bibliaórát kellett tartanom, minden héten egy órát. Szívesen vállaltam, hiszen ez egy szolgálat. Olyan gyermekek között dolgozom, akik akkor is mosolyognak, amikor nem szükséges, akkor is sírnak, amikor nincs rá okuk, akkor is örülnek, amikor fogalmam sincs, miért örvendenek. Amikor ezzel szembesültem, nagyon megragadt. Úgy éreztem, amit elhítek számukra – mind Isten örömhírét, mind az énekek által való dicsőítést –, valamikor az ő szívükben termőtalajra fog találni. Miután jobban megismertek a Laura Ház munkatársai, vezetősége, adódott egy lehetőség. Két csoportra osztották a fiatalokat, így a mun-

ka megsokszorozódott. Ezért szükség volt olyan személyre, aki a felnőttképzésben is szolgálatot tud vállalni. Nem voltam rest azt mondani, hogy elvállalom. Amíg bírom – ezt hozzáteszem. Az iskolában nem volt biztos katedrám, ezért is választottam ezt a lehetőséget.

– Mi a helyzet jelenleg a Laura Házban, hány fiatal jár be?

– Jelenleg a felnőttképzéssel vagyok elfoglalva, tizenkét személlyel dolgozom, akik nem tudnak minden héten teljes létszámban jelen lenni különböző okok miatt. Nekem tizenkét felnőtt van, ami azt jelenti, nem tudok velük egyszerre foglalkozni, viszont közös megegyezés alapján próbáljuk két csoportra osztani őket. Mivel a Laura Házban van egy kisebb készruha-, illetve használtruha-üzlet, ahol az egyik felnőtt diákom édesanyja dolgozik, így hozzá tudok vinni három olyan ifjút, aki képes arra, hogy összehajtogassa és szétválogassa a ruhákat. De ha arra van szükség, hogy takarítson, azt is el tudja végezni. Aki bent marad a textilműhelyben, ahol a dekorációtól a rongyszőnyeg szövéséig sok mindennel foglalkozunk, azokkal használati eszközöket készítünk. Igyekszem a gyermekek szintjén mozogni, mesével felfog-

A baróti Laura Házat működtető egyesület 2003-ban alakult, hogy az óvodából kinőtt halmozottan sérült gyerekeknek és fiataloknak napi tevékenységet biztosítson. A munkatársak célja olyan programok szervezése, amelyek könnyítik a sérült fiatalok integrálódását a társadalomba. Az egyénre szabott fejlesztés során a sérült fiatalok önállóságra nevelik. Céljaik közé tartozik egy védett műhely kialakítása. Weboldalunkon, a laurahaz.com-on, megtalálhatjuk azokat az általuk készített tárgyakat, képeslapokat, amelyek megvásárlásával segíthetjük az önfenntartó egyesületet. Józsa Judit Krisztina végzettségét tekintve könnyűipari technikus, a Laura Ház Egyesület nevelő-oktató munkatársa.

hatóbbá, módszeresebbé tenni azokat a technikákat, amelyeket tőlük elvárok. Nem akarom őket azzal szomorítani, hogy „te erre semmiképpen nem leszel képes soha az életben”. Nálam ez nem létezik. Ennek épp az ellentéte az aranyomdatom: ügyes vagy, és megmutatom, hogyha szükséges, akár sokadszorra is, de év végére meg fogod tanulni a technikát. Mindenik gyermeknél kiszűröm, mire képes, alkalmas, mihez van türelme. Megjegyzem, hogy különböző szenvedésekkel, betegségekkel vagy hiányosságokkal találkozunk, ezért nagyon megfontoltnak kell lenni, kinél hol a határ.

– Miért fontos az ilyen fiataloknak, hogy egy ilyen jellegű intézményben tevékenységet fejtsenek ki? Léteznek olyanok, akik azt mondják, hogy a fogyatékossgal élő személyek nem képesek semmire?

– Gyakran elbeszélgetünk a munka végzése közben ezekről a gondokról. A szülők részéről nem hallottam ilyen lesújtó véleményt, de sokszor látom a szemükben, hogy tudják és érzik, gyermekük bizonyos munkák elvégzésére nem képes. Én viszont harcolok és küzdök – néha örömmel, máskor kudarccal, sok nehézség között – azért, hogy megcáfoljam azt a gondolatot, miszerint ezek az ifjak nem tudnak bármit elsajátítani a gyakorlati életben. A fiatalok nagyon örvendenek, amikor a Laura Házba jönnek. Az öröm és a vigasság kíséri őket az ajtón belül. Az első kérdésük az, hogy vagyunk, hogy aludtunk, és már ez is pozitív hozzáállás. Fontos az is, hogyan fogadjuk őket, de az is, hogy ők jól érzék magukat a társaságunkban. Tudnunk kell, hogy a gyermekek otthon zárt környezetben élnek. A szülők, nagyszülők elfoglaltak, nehézségekkel küzdenek, és sokszor nincs kellő idejük a gyermekekkel foglalkozni. Nemrég visszajelzést kaptam egy édesanyától, aki azt mondta: „én nem vagyok képes arra, amire te. Neked más tulajdonságaid vannak, más a kisugárzásod, kívülálló személy vagy, akire másképp tekint a gyermek, akinek szeretne bizonyítani, akit tisztel.” Azt szeretném e fiatalok szívébe belecsepegtetni, hogy amikor eljön az idő, és nem lesz mellettük az édesapa, édesanya, jusson eszükbe, amit tőlem tanultak. Vagyis hogy képesek vagyunk továbblépni, képesek vagyunk magunkon segíteni úgy, hogy környezetünket szebbé tesszük, és örömet szerzünk a körülöttünk levőknek vagy az eltartónak.

Kórházlelkészek Erdélyben

Kolozsvár

Buzogány Emese, Megyei Sürgősségi Klinika
Elérhetőség: e-mail: buzoganyemese@gmail.com,
tel.: 0740-368663

Balogh Gyöngyi, Onkológia

Elérhetőség: e-mail: gybalogh@gmail.com,
tel.: 0740-295770

Erdélyi Tünde, III-as belgyógyászat

Elérhetőség: e-mail: erdelyitunde68@yahoo.com
tel.: 0740-202151

Marosvásárhely

Korodi Csaba, Megyei Kórház

Elérhetőség: e-mail: csabakorodi62@gmail.com,
tel.: 0723-331317

Lakatos Gabriella, Megyei Kórház

Elérhetőség: e-mail: lakatos.gabriella@gmail.com,
tel.: 0746-091941

Brassó

Magyari János, Megyei Kórház

Elérhetőség: e-mail: magyariioan@yahoo.com,
tel.: 0721-564553

Szászrégen

Szép Ildikó, Városi Kórház

Elérhetőség: e-mail: szep.eduard@yahoo.com,
tel.: 0726-529977

Bánffyhunyad

Lukács Margit, Városi Kórház

Elérhetőség: e-mail: lukacsmanyyika@yahoo.com,
tel.: 0724-056691

Sepsiszentgyörgy

Orbán Edit, Megyei Kórház

Elérhetőség: e-mail: edit.orban@yahoo.ca,
tel.: 0729-807973

Lássuk a múltat, emeljük fel a tekintetünket!

Felavatták a Baczkamadarasi Kis Gergely Kollégium udvarát

Megújult a székelyudvarhelyi Baczkamadarasi Kis Gergely Református Kollégium: az elmúlt évek javítási munkálatai után a kollégium udvarát is sikerült rendbe tenni. A hálaadó ünnepségen Kató Béla püspök igehirdetését követően az egybegyűlteket köszöntötte többek között Juhász Zoltán kollégiumi lelkipásztor és Tőkés Zsolt igazgató.

A javítási munkálatokat is támogató Emberi Erőforrások Minisztériumának vezetője, Balog Zoltán miniszter felszólalásában hangsúlyozta: megmaradásunk szempontjából fontosak a kisebbségi jogok, a törvények, a jó célra fordított pénz, de minden azon múlik, hogy

vannak-e olyan emberek, akik életüket, energiájukat a közösség céljaira áldozzák. A miniszter elmondta, azért állítunk szobrot, hogy lássuk a múltat, felemeljük a tekintetünket, lássuk a példákat, azt a magasságot, amihez fel kell nőni.

Istentisztelet után az iskola udvarán leleplezték Bethlen János iskolaalapítónak, Baczkamadarasi Kis Gergelynek, az iskola építtetőjének és Gönczi Lajosnak, a főépület létrehozójának a szobrát. Popa János történelem szakos tanár a három személyiséget méltatta, Tőkés Zsolt igazgató a szobrok leleplezése előtt Bethlen-oklevelet nyújtott át Balog Zoltán miniszternek az egyházkerület és a kollégium nevében, ezzel ismerve el

mindazt, amit az iskoláért és a felekezeti magyar oktatásért tesz. Áldás után az ókollégium udvarán koszorúzták meg az 1838-ban állított obeliszket.

K. G.

Olvasóink írják

Reformátoraink nyomában

A reformáció 500. évfordulójának alkalmából az ótordai és budapesti örmezői egyházközösség közös kirándulást szervezett Svájcba, a reformáció első bölcsőhelyeihez.

Az autóbusszon naponta áhítatot tartottunk: Nagy Albert, Faragó Dávid, valamint Tordai Tünde lelkészek szolgáltak. Első megállónk az ausztriai Salzburgban volt, ahol meglátogattuk Mozart szülőházát, valamint a róla elnevezett zenekonzervatóriumot. Utunk innen Svájcba vezetett, ahol elsőként St. Gallen várost tekintettük meg. Schaffhausen után a Rheinfall-vízesést csodáltuk meg a Rajnán, amely a legnagyobb zuhatag Európában. Európa Niagarájának is nevezik a gyönyörű látványt.

Zürichben megcsodáltuk a Fraumünstert, avagy az asszonyok katedrálisát, valamint a Szent Péter-templom hatalmas óráját. A Grossmünster, azaz a Nagykatedrális magas ikertornyaiiban gyönyörködtünk, amelynek szó-

székéről Zwingli Ulrich, majd utóda, Bullinger Henrik a reformáció tanait hirdette.

Bern az ország fővárosa. A belváros szinte teljesen változatlan maradt a 15. század eleje óta. 1528-tól fontos protestáns várossá vált, míg 1953-tól a világörökség része. A következő állomás Genf volt, ahol a Magyar Protestáns Gyülekezet gondnoka, Teleki Gábor fogadott. A vasárnapi istentisztelet után az egyetem központi épülete mögött elterülő park északi oldalát szegélyező reformációi emlékműhöz mentünk, amelyet Kálvin születésének 400. évfordulójára emeltek. Látogatásunk folytatásaként a Saleve-hegyről megcsodáltuk a felhők között a Mont Blanc csúcsát, a nap pedig kellemes hajókirúttal fejeződött be a Genfi-tavon.

Hazafelé átvágván az Alpok vonulatát olasz földre érkeztünk, ahol másnap a vízkedvelők Caorle mellett megmártózhattak az Adriai-tengerben. Innen Szlovénián keresztül jutottunk el Budapestre, majd onnan haza. Adja Isten, hogy a „reformáció szele” minket is újból megérintsen, és közelebb vigyen az Úr tiszteletéhez.

Szaniszló Erzsébet, Böyte Szeréna

Így sikerült félezer Bibliát eljuttatni Székelyföldre. Bereczki-Orbán Zsolt kiemelte: a 250 Bibliát támogatók segítségével vásárolták meg. A bibliatársulat által átadott ötszáz Bibliát elsősorban rászoruló családok, gyermekek kapják meg a települések lelkipásztorainak segítségével. (az MTI nyomán)

ISSN-1223-8848

ÜZENET

Az Erdélyi Református Egyházkerület gyülekezeti lapja

A szerkesztőség címe: 400158 Kolozsvár

Eötvös utca (str. Constanța) 1-3. sz.

Telefon: 0731-019404

Drótposta: uzenet@reformatus.ro

http://www.reformatus.ro/uzenet.html

Főszerkesztő: Somogyi Botond

Kéziratot nem őrünk meg

és nem küldünk vissza.

A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség véleményét tükrözik.

Készült az Erdélyi Református Egyházkerület Misztótfalusi Kis Miklós Sajtóközpontjának nyomdájában
Felelős vezető: Dávid Zoltán

